

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καί πρότον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν καί πάλιν ἰστην γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια καί ἑνκακόσα καί δεκακοτά,
νάναί τὸ Ταμείο σ' ἔλους ἀνοικτό.

Ρόματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόσξιμέ.
Συνδρομὴ γὰρ καθ' ἕκαστον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καί σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίουσιν τσελεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅσοτος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Μαρτίου δεκάτη,
ααλείουσε κράτη.

Χίλια καὶ τετρακόσα δεκαῆξη,
καὶ ἡμέρα πανευφρόσυνος θὰ φέξη.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Λοιπὸν ἐγὼ θὰ πάω μπρός καὶ σὺ νάλθης ὀπί-
δου κυττάω νὰ κυττάς, [σώ...
καὶ παρευθὺς νὰ σταματᾷς
ἐκεῖ ποῦ σταματήσω.

Ὅπισω μόνι σιγά σιγά
ν' ἀκολουθῆς, ψωροῖτη...
κόττα τὸν χάρο τῶν φραγῶ
πὼς τρώει τὸν πλανήτη.

Ὁ κόσμος τόσα πέρασε,
μὰ τώρα παραγέραςε,
καὶ πάει στὰ χαμένα.

Ἔχει μωρίας οἴησιν,
καὶ φθίνει δίχως ποιήσιν
καὶ ποιητὴν κανένα,

Π.—Ἐγὼ ποῦ λὲς διάβολο
δὲν ὄνω προὐ καιροῦ
γιὰ τὸν ντουγιὰ τῆς πλάνης.

Καὶ πάψε, βρε ζωντόβολο,
κουρένταις κουτουροῦ
γιὰ τοῦτον νὰ μοῦ κάνης.

Φ.—Ψυχοσαββάτου σήμερα μεγάλο πανηγύρι...
τί χρησιμεύεις τάχατ' ἐπὶ τὸν κόσμο, κακομοίρη;

Εἶσαι γιὰ πέταμα κορμὶ,
γερνᾷς καὶ σακατεύεσαι,
καὶ τρώς χαράμι τὸ ψωμί
καὶ μὴτ' ἐπιστρατεύεσαι

Ψυχοσαββάτου τελετή, Ψυχοσαββάτου σχόλη,
πού κάνουνε μνημόσυνο γιά τούς νεκρούς των ὀλοί.

Ψυχοσαββάτου τελετή
καί τῶν νεκρῶν ἡμέρα,
πού βγαίνουν έξω σκελετοί
νά πάρουν φῶς κι' ἀέρα.

"Όλα τῆς γῆς αὐτῆς τὰ ζᾶ
μοῦ φαίνονται πολὺ χαρᾶ
καί σιχαμένα καί περᾶ.

"Αχου... βρυχᾶται, Περικλῆ, τὸ θηριοτροφεῖο...
τὸ Σῦμπαν εἶναι γύρω μας ἕνα Νεκροταφεῖο,
ἔσθυσαν μὲ τὸν πόλεμο ζωῆς σφριγώσης φῶτα,
καί τι νὰ κλάψης ἔπειτα, καί τι νὰ κλάψης πρῶτα;

Σκότος, ἐρήμωσις, σφαγῆ,
νά τῶν βροτῶν ὁ κλήρος,
καί κάθε καρποφόρα γῆ
χέρσος ἀγρός καί στειρῶς.

Μὲ τούς πολέμους τούς ὀμούς
δὲν ἔχει σὰν καί πρὶν χυμούς,
δὲν ἔχει πιά γλωσσίδες.

Κλαῖνε παντοῦ παρακτικά...
τὰ σπλάγχνα τῆς τὰ μητρικὰ
κατέκοιφαν ὀβίδες

"Εμπρός, φρονήρη πόλεμο, μὴν παύης νὰ βροντᾶς,
ὠδήγει πρὸς σφαγὴν ἄμυνούς
καί σὲ πεινῶντας καί γυμνοὺς
μὲ βρόντους ν' ἀπαντᾶς.

"Εμπρός, φρονήρη πόλεμο... ὀτῆνσφαίραν τῶν κλαυθ-
ὀβίδες σπέρνε μόνον, [μῶνων
"Εμπρός, μὴν παύης, φρενίσαιε καί ρήμαζε μὲ λύσσα,
κι' ἄς εἰν' ἐρήμωσις παντοῦ, κι' ἄς εἶναι σκότος πίσσα.

Μέσα σὲ κόλασιν πυρὸς
ἀπὸ μανίαν τρομεροῦς
ρίχνε πυρφόρα βέλη.

Καί μὲ σκηπτούχους ἐναγείς
κατάσκαβε πυριφλεγῆς
τὴν μάννα τὴν Κυβέλη.

Καί καθεμὶς ζωῆς πηγὴν
νά τὴν ἀποξηράνης,
καί κάθε καρποφόρον γῆν
νά τὴν καταμαράνης.

Κάτω μας ὑποβρύχια κι' ἀεροπλάν' ἀπάνω...
βροτὸν ἀκατάπαυσα, φονιά,
καί χάλα τοῦτον τὸν ντουγιᾶ
τὸν ψεύτη καί τὸν πλάνο,
καί κτύπα τον τὸν ἄτιμο καί τὸν στυδιανὸ
ἀπὸ τῆ γῆ, τὴ θάλασσα, κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

**Κι' ὁ Περικλῆτος πάλι
ὀτῆν' ἴδρα νότα ψάλλει,**

Π. — "Ο πόλεμος, ὁ πόλεμος... ἄς εἰν' εὐλογημένος...
γιὰ τοῦτον ἄματι, ὄπρε κάθε φυλὴ καί γένος.

Μὲ τοῦτον εὐτυχέστατος διαβαίνει κάθε χρόνος,
γιὰ τοῦτον ἤλιε ὀτῆς κλεινῆς κι' ἐκείνος ὁ Βαρῶνος,
καί δὸς του καί μπανοβγαῖνε μὲ τῆς Αὐλῆς κηφῆνας
σ' ἐκείνο τὸ Γερμανικὸ Παλάτι τῆς Αὐδῆνας.

"Εκείνος κι' Ἐμικροῦ Ρωμηοῦς μᾶς ἐβγαλε ὀτῆ μέση,
ἐκείνος ἐξεμῶρανε, καί κἀποῦνος γέρονος τότε,
καί τὸ καλᾶκι φέρεσαν καί τῆς Τρουκαῖας τὸ φέσι
κι' ὄσοι δὲν τὸ φέρεσαν περνούσανε προδῶται.
"Εκείνος καί τῆς ἐκλογαῖς ἐσκάρωσε τοῦ Γούδα
κι' ἐγέννησε ὀτόν Γούναρη οὐβνᾶ γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα

"Εκείνος Ἡρακλᾶκηδες μᾶς ἐβγαλε τοῦ Θρόνου
κι' εἰμῶντο τριγύρω του πᾶθη, ψευστιαῖς καί δόλοι,
κι' ἔκανε πολλοὶ βουτιαῖς ὀτὰ μάρακα τοῦ Βαρᾶνου,
οὔ καί τὴν μνήμη σήμερον ἐπιτελοῦμεν ὀλοι.

Μ' αὐτὸν καλοῦν' ὀσάσανε τῆς σφαιρας τῆς γῆνης
αἰμάτων δεῖνα πλούσια καί κόμης καί θαλά,
ὁ κόσμος ἀπειτῆναξε τὴν νάρκην τῆς εἰρήνης
καί τὴν ζωὴν ἀφάντατος ποικίλει ποικίλια.

"Ο πόλεμος, ὁ πόλεμος... εἰν' ὄντοις κι' ἐν ὄργάνοις
δοξάζετὲ τον μέγαρο καί φτοχικὰ κονάκια...
μ' αὐτὸν λιμὸς παντοειδῆς, μ' αὐτὸν τροφίμων ὀσάνις,
μ' αὐτὸν σπανίζου σήμερα κι' ἐκείνα τὰ σπανᾶκια,
καί προτιμότερον νὰ πᾶς ὀτὰ μέτασσα, κλαψάρη,
παρὰ νὰ πᾶς ὀτῆν ἀγορὰ γιὰ κρέας καί γιὰ ψάρι.

"Ο πόλεμος παρᾶξυνε πολλὰν παροξυσμούς,
μ' αὐτὸν θαρᾶ πᾶς ἀλλὰς κι' ἔδῳ τὸ ροικικό μας,
αὐτὸς τραπῶν ἐφοδῶσσε προῖπολογισμούς,
ἐκείνος λὲν πᾶς φοδῶσσε πολὺ καί τὸν δικὸ μας,
καί τᾶρα βλέπομεν κι' ἔμεις τῆς φτώχειας τὴν μητέρα
μὲ δισεκατομῦρια σὰν νᾶταν Ἐγγλιτέρα.

**"Ο Φασουλῆς παραληθῶν
μὲ τὸνον κᾶπως ἱλαρὸν.**

Φ. — Καλῶς ὀτῆν τὴν Σαρακοστή τὴν ἴδια καί τὴν ἴδια
ἀλλὰ χωρὶς θαλασσινὰ καί σκόρδε καί κρεμμύδια.
Καλῶς ὀτῆν τὴν Σαρακοστή, ποῦ πέφτουν πάχη, λίπη,
καί Δόρδο σήμερ' ἄν σὲ λὲν ἡ λόρδα δὲν σοῦ λείπει.
Σαρακοστή τῶν νηστειῶν καί τῶν ψυχοσαββάτων,
καί μόνον κατανάλωσις ἀνθρωπινῶν κρεάτων.

Τὸ χνότο σου παραβρωῖ,
βρὲ Περικλῆ λιμάρη...
νᾶχαμὲ λίγο ταραμᾶ
καί κόκκινο χαρβᾶκι,

γιὰτὶ τὸ μαθρο εἰδῶσαν οἱ Μπλοσεβίκοι τᾶρα
ὀτοὺς φίλους των τοὺς Γερμανοὺς μαζὶ μὲτᾶλλα δᾶρα.

Πόλεμος διου κι' ἄν στραφῆς,
μὰ σὺ, βρὲ παρλακίτα,
σῆμα καί ξανακτύπα
βαρβάρους καί καταστροφῆς.

Κι' ὄταν αὐτοὶ θᾶ λείψουνε, ποῦ μ' αἵματα μεθᾶνε,
τότε κι' ὁ πόλεμος αὐτὸς εὐλογημένος θᾶναι.